

contoen kan ventes at ville stille sig i Fremtiden, tages Hensyn til, deels at en Mængde Embeder og Bestillinger, der tidligere vare forbundne med kongelig Udnævnelse, efter de nyere Lønningslove ikke ville erholde en saadan, og en Mængde især mindre Pensioner derved heelt bortfalde, deels at som Følge deraf den kongelige Udnævnelse og dermed følgende Pensionsret i det Hele vil indtæde for Embedsmændene i en mere fremrykket Alder, hvoraf atter Følgen maa blive, at gennemsnitlig lavere Sætser af Pensionsscalaen ville komme til Anvendelse. Naar man nu, for at anfille en Sammentigning mellem den sandsynlige Virkning af de samme Pensionsregler i 1851 og i 1870, vil tage Hensyn til, at de fleste Lønninger i den mellemliggende Tid ere blevne forhøiede, saa vil det uden Tvivl vise sig, at den kortere Tjenestetid med Pensionsret vil gennemsnitlig af de høiere Lønninger hidføre Pensioner af omtrent samme Størrelse, som den længere Tjenestetid hidførte af de lavere Lønninger. Men en Lønning eller en Pension, der i 1870 er af samme Størrelse som i 1851, er i Gjærningen ikke lidet mindre.

Et Mindretal i Udvalget (Sønne) antager vel, at Nyderne af de høieste Lønninger i Almindelighed ville være istand til at kunne lægge Noget af disse tilside til Bedste for deres gamle Dage, og det formeenlig Analogi med Bestemmelserne i de nugældende Pensionslove, at der ved Pensionernes Beregning skal fra de uvisse Indtægter over en vis Størrelse fradrages $\frac{1}{3}$, vistnok fordi de som oftest være meget store, har denne Minoritet udtalt sig for, at denne Trediedeel fradrages ved Pensionsberegningen enhver Lønning, forsaavidt denne overstiger 2,100 Rd.; men da denne Anskuelse ikke har fundet tilstrækkelig Understøttelse, og det finansielle Resultat ikke kunde oplyses, men paastodes at være en ubetydelig Besparelse, frafaldtes særlig Ændring desangaaende.

Et andet Mindretal (Andersen) bemærker i denne Henseende Følgende:

Ved Behandlingen af de endnu gjældende Pensionslove af 5te Januar 1851 og 24de Februar 1858 blev det af Mange forudsagt, at en saa rigelig Pension til afgaaede Embedsmænd som den, der vilde følge af disse Love, vilde medføre uforholdsmæssig store Byrder for Landets Borgere. Dette synes nu ogsaa at være anerkjendt, hvilket vistnok ogsaa har sin Grund i forskellige Lønningslove, der ere udkomne siden 1851, hvorved flere Embedsmænd ere blevne stillede heldigere, end de vare stillede, da Loven af 5te Januar 1851 udkom, saavel i deres Embedstid som ved Pensionering.

J. Genhold hertil stiller jeg det Ændringsforslag til § 6, at der af de udfundne Nettoheløb af Embedsindtægter, hvoraf Pensionen skal beregnes, fradrages en Trediedeel af, hvad Beløbet udgjør mere end 1,200 Rd., og tilføjede foreslæer jeg, at ingen Pension kan overstige 2,000 Rd. Med disse to indskrænkende Bestemmelser i Loven har jeg troet at kunne slutte mig til den i Forslaget § 5 opførte Trinfølge, der er den samme, som findes i de nu gjældende Pensionslove. Ved den foreslæede Ordning ville Pensionerne kun for de høiere lønnede Embedsmænd lide nogen Nedsættelse, og det forholdsmæssig efter Lønningernes Størrelse, og Pensionerne ville dog efter min Overbeviisning i alle Tilfælde være tilstrækkelige til en passende Alderdomsforørgelse for Mænd, der i den fremrykkede Alder ere udtraadte af Statstjenesten, og om hvilke det derfor maa forudsættes, at de kunne føre et mere tilbagetruffet Liv, ligesom der nu ogsaa er Afgang til at kunne forskaffe sig Alderdomsunderstøttelse uden meget stor Bekostning. Egeledes har jeg stillet Forslag til en ny § 8 — som jeg dog ikke ønsker til Afstemning, dersom de to af mig stillede Forslag her forkastes —, som skal sikkre de nuværende Embedsmænd den

Rettelser.

Sp. 139, Lin. 19 f. o.: „udbetale“, læs: „indbetale“.